

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАНПУТ НА ТАБАКУ

Цена за Србију:
 на годину 6 дин.
 на пола године 3 дин.
 за стране земље на годину . . . 9 дин.

УРЕДНИШТВО и АДМИНИСТРАЦИЈА

ЈЕ У ЗДАЊУ

ОПШТИНСКОГ СУДА

Цена је огласима 6 дин. пара од врсте
*Преглату ваља слати унутрњом на општин-
 ски суд а све кореспонденције на уредника*
 РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
 Неплаћена писма не примају се.

ГРАЂАНСТВУ ВАР. БЕОГРАДА

Указом Његовога Величанства Краља Србије Милана Првог, од 11. ов. месеца, наређено је да се Народна Скупштина, изабрана за скупштинску периоду 1887., 1888. и 1889. годину распусти, на основу I одељка чл. 78. устава земаљског а по одредби последњег одељка чл. 113. закона о пословном реду скупштинском; и да се на дан 21. Фебруара т. г. изврше нови избори.

Према томе и обзиром на 25. члан изборнога скупштинског закона, Суд општине вар. Београда позива грађане ове вароши, да 21. Фебруара ове године дођу у општинску дворану на

ИЗБОРНУ СКУПШТИНУ

ради избора

два посланика за варош Београд

за трогодишњу (1887., 1888., 1889. годину) скупштинску периоду.

Изборна скупштина отвориће се у 8 часова из јутра тачно, као што наређује 27. члан изборног закона.

На изборној скупштини за избор посланика, има право гласа сваки српски грађачин, који је пунолетан и плаћа држави грађански данак на имање, рад или приход. — Грађански данак сматра се да плаћа онај, који по закону о непосредном порезу даје преко 15 динара на годину (чл. 46 устава, чл. 17. изборног скупштинског закона и чл. 95 зак. о непосредном порезу). — Они који су ослобођени од плаћања порезе, нису лишени права на бирање, ако им оно иначе припада.

По гласу чл. 18-ог изборног закона скупштинског, не могу да бирају посланике :

а.) Скитајући се цигани;

б.) Они, који стоје код других у служби под платом или издржањем, а по закону о непосредном порезу плаћају мање од 15 динара порезе годишње;

в.) Који су осуђени због злочинства, за време докле се не поврате у права;

г.) који су осуђени због престапа, на овај доноси губитак грађанске части, за време док траје губитак права;

д.) који се налазе у затвору или притвору судскоме, због злочинства или престапа поменутог у тачци в.) и г.);

ђ.) они, који су судском пресудом осуђени да су злоупотребом своје власти, претњом, поклоном или обећањем поклона за себе или другога радили да за посланике или поверенике изабрани буду, или они, о којима се докаже, да су свој глас продали — за време докле је пресуда одредила;

ж.) они, над којима је стециште отворено, до свршетка;

з.) они, који су под старатељством, и најзад

ј.) они, којима последња тачка 48. члана устава бирање забрањује.

Сваки бирач може бити изабран за народнога посланика ако поред главних има још и ове услове:

а.) да је навршио 30 година;

б.) да плаћа годишње преко 30 динара у име **непосредних** пореза и

в.) да не спада у изузете 48-им чланом устава земаљског.

Гласање ће почети, чим се отвори изборна скупштина, дакле у 8 часова из јутра и трајати непрекидно до заласка сунца; а тада ће бирачки одбор, ма да сви бирачи нису дошли и гласали, по чл. 33-ем изборнога закона скупштинског решити и огласити: **да је изборна скупштина свршена.**

Сваки бирач може само лично дати свој глас. — Азбучни спискови бирача изложени су на углед у канцеларијама пореског књиговодства општинског надлежства, где се могу разгледати преко целога дана.

По одлуци управне седнице суда општине вар. Београда од 12. Јануара 1888 год. АБр. 29.

ПРЕДСЕДНИК БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНЕ

ЖИВКО КАРАБИБЕРОВИЋ

ДЕЛОВОЂ

Спасо Хаџи-Ристић

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Као сваке тако и ове године сетио се београдске сиротиње наш честити суграђанин г. Францис Х. Макензи, подарив јој хиљаду и пет стотина и четрнајест динара (1514 динара) као суму која одговара двонедељној помоћи саме општине!

Суд општине, и од своје и од сиротињске стране, захваљује се најтоплије г. Францису Х. Макензију на овом племенитом дару.

НЕСЛУЖБЕНИ ДЕО

КАРАКТЕР

(по Смајлсу)

IX.

Дружба у браку.

Доброта, а не лепота, женска освојиће срце моје.

Шекспир.

Мужу пристоји мудрост, а жени нежност.

Џорџ Херберт.

Да је бог хтео да жена буде госа човеку, он би ју створио из његове главе; да је хтео да му она буде роб, он би ју саградио од његових ногу; али, по што је он хтео да она буде њему равна друг, то ју је он извадио из ребра, из недра, његова!

Свети Августин.

(Наставак)

После прве године брака, младенци ретко кад и мисле о цртама лица, па биле оне класично лепе или не. Једно, пак, они неизоставно уоче, а то је: *нарав* један другом. „Кад угледам“ — вели Адисон — човека кисела израза, ја одмах сажаљевам његову жену; док ме свако весело и отворено лице потсећа на благо које уживају дотични пријатељи фамилије и целе родбине.“

Ми смо већ имали прилике да изнесемо назоре песника нам *Бернса*, о нужним својствима добре жене. Сад можемо додати и *савет*, који је лорд *Берли* дао своме сину као плод зрелог државништва и практичног живота у свету. „Кад год буде божија воља, да се, сине, ожениш, онда добро очи отварај; јер, од тога како ту погодиш, бићеш срећан ил несрећан целога ти века. Ступање у брак то је као год улазак у рат: ту се само један пут даје погрешити. Кад већ једном загазиш, не дај жени,

ако је и најблагороднија, да ти буде оскудна, јер се ништа на пијаци не добија *за љубав*... Немој се грабити ни за паре, те на рачун тога узети какво грубо и ружно створење, јер прво свет ће те презирати, а друго и сам ћеш се грозити. Чувај се неразвијености а још више неразборитости женске, јер од прве имаћеш ситан пород, а од друге — и живот ће ти се досадити.“

Од своје стране, чувени црквени историк *Фулер* пружа овај кратак упут за женидбу: „гледај каква јој је мајка.“

На морални карактер мужа, жена природно и неодољиво утиче. Нижа природа вући ће га у низину, а виша дизати у висину. Прва ће убити у њему сваку љубав, разорити сваку енергију, наопако окренути цео живот; док ће ова друга, задовољив његове осећаје, облагорођавати срце његово, а, дајући му одмора, крепити умне му снаге. Више и од тога, жена од високих начела и неосетно ће узвишавати мете и смерове мужа јој, док ће их жена без карактера, исто тако неосетно, у блато сваљати. Славни Де-Токвил је тако дубоко проникнут био овом истином, да је чак тврдио: да нема у животу јачег наслона од оног које даје друштво добро-наравне и честите жене. Он сведочи још, да је у свом веку виђао људе лично слабе, али који су бивали јунаци само за то, што су поред себе имали жене племенита карактера, које су их подупирале и у борби храбриле; док, на против, вели, да је налазио и на људе мушка и топла срца, који су се претварали у грешне грабљивце, а све, под утицајем сујетних, раскошних и бесних жена.

Сам Де-Токвил био је ретке брачне среће. Њему је пала била у део једна благословена земљакиња наша (инглескиња); и у писмима интимним пријатељима својим, он се најнежније изражава о снази и потпори коју му зајми њена кураж, њена вечно добра нарав и племенитост њена карактера. Управо, и што год је више света виђао, све је до дубљег уверења долазио: да је, за развитак човечијих добрих страна и врлина, неопходно: здраво стање и уређење домаће. Више свега, он је издизао брачну срећу као праву срећу људску, и сматрао је своју рођену женидбу као најмудрији корак у своме животу. „Оно јест — вели он — да сам ја и иначе повољним околностима обдарен био; али ни за један дар немам толико Богу да благодарим као за моје домаће благо. Оно је у истини прво и највеће благо људско. И што год више старим, све ми важнији излази онај део живота на који сам у младости с висине гледао, и хоће ево да ме лепо нак-

У вади за све остало што сам у веку претрпио“.... Даље, у писму присну му пријатељу Карголеју вели: „ти неможеш ни представити себи шта вреди мени моја Марија у часовима искушења. Она, која је обично блага, тада постаје прека и одважна. Она лебди над-а-мном и без мога знања, као што ме наизменце блажи, стишава и куражи у приликама која мене свога потресају, али које она ладнокрвно дочекује“.... У једном трећем писму исти Де-Токвил прича: „не могу ти, пријатељу, описати блаженство друштва које ми је донела жена у чијој се природи огледа, па и добија, свако добро које ја у души помислим. Нема примера где ја право погодим а да ми одмах то не покаже и не уздигне ме поносно јој задовољство. Исто тако чим ме нешто савест помучи, ето ти облака на њеном лицу.“

(наставиће се)

ПИСМА ИЗ РУСИЈЕ.

(париском „Солеј“-у).

Петроград, 2 фебруара (п н.) 1888

Ево нам зиме, старе добре руске зиме, оног правог *руског мрза*, за који ви, Паризлије, не знате или, боље рећи, нећете да знате. И доиста, у Француској није ни могуће представити себи чари љуте северне нам студени. У часу кад вам ово пишем, температура и није баш тако ниска. Термотетар је скочио на 21 степен — а то није за Русију ништа — јер смо ми ово дана имали ладноћу од 28 и 30 степена испод нуле. У добри час — хтедох још рећи — на таквој зими осећа се човек, бар, да је жив! док, по сребрној месечини која пада на глатка огледала снежна, видиш како лете беле *тројке* за лаким и брзим коњима козачким. Земља тврда и замрзла пишти под ногама пешака који граби, умотан сав од пете до главе, и који се још једино даје познати по бради, ињем и мразом обраслој! Један огроман плашт ледени покрива море Балтичко; саонице прелећу преко финског залива, док се тамо далеко у светлој ноћи блистају златни торњи небројених цркава наших. Ваистину! живела зима! она благословена зима словенска, та најбоља брана његова од туђе навале.

Али зима није само то; она је и сезона балска и празнична. Свуда, у великим хотелима господским, на кеју инглеском као и на *Литејни*, на реду су саме забаве, играчке и вечери. Ту ћеш, чим крочиш из снежне атмосфере спољне, наћи се у сјајним салонима, пуним тропског цвећа. Ту ћеш видети даме у белим а господу у црним хаљинама ил војничкој униформи, где се без церемоније ређају око пушећег се *самовара*, и где с ногу причају један другом успомене с пута или планове за будућност. Међу тим, ако зима и јесте нешто славно за сретну децу ове земље, она је и страхан

гост сиротињи ладног нам севера. Ко сме заборавити на јад и чемер који влада у нездравим јазбинама старог Петрограда, кварта виборшког и предграђа Нарве? И доиста, од ово неколико година у високом петроградском друштву поклања се сиротињи похваледостојна брига. Сама полиција, понесена јавном струјом, предузима мере да, што је могуће више, ублажи јаде бедних и убогих. Наредба је, чак, издата: да се свуда морају под кров примати јадници без крова; а месане и јавни локали да пуштају госте с поља колико их год буде. Стална огњишта дижу се на свима јавним средиштима, око којих би се сиротиња огрејати могла; а на безброј места удељује се врућ чај. Најзад, *жандари* имају заповест, да што чешће обилазе сиротињске квартове и пружају рукопомоћ јадницима које је зима оборила.

Што се политике тиче, могу да вам јавим: да су се духови мало утишали. Бојазан од рата, која је изненадно замутила била последње дане од прошле године, сад је, код руске публике, потпуно ишчезла. Свако овде добро зна, да Русија није никада грозила Немачкој, а узаман се тражи корист коју би Немачка нашла да нам рат објави. Међу тим, у стању сам да вам јавим: да у штабу ђенерала Вановског (у руском војном министарству) не влада исти оптимизам. На против, тамо се једнако држи, да ћемо имати рата на пролеће. — Него, збиља, да ли није у цели разбијања оваког страховања, руска влада и дала Немачкој нова доказа мирољубља и пријатељства? Рекли би! по што су што цар Александар, као и мивистар му спољних послова, Никола Гирс, одсудни партизани мира. Колико прошле недеље био је пред петроградским Судом Михаило Феодоров, симпатични уредник „*Новог Времена*“, по тужби, коју је дигао био противу њега потпуковник Виљем, војени аташе оvd. немачког посланства. Овај официр узео је био за клевету један чланак популарнога журнала, у коме му је пребацивано: да је, за рачун берлинске владе, организовао *тхијунажу* у Француској. Пре свега ваља ми рећи, да се ова оптужба сматрала у главном штабу петроградском као савршено основана; али ствар је била тугаљиве природе, и ишло се на штетњу Немачке.

И доиста, на сам дан отварања судског претреса, председник устане и објави: да ће се, према формалној наредби министра правде, овај случај подврћи тајном суђењу. Можете мислити колико је то разочарало журналисте, који су се надали, да ће у свој целини моћи донети одбрану свога друга. Сам исход суђења, према овоме, није, дабогме, био сумњив, као што није дуг био ни претрес судски. При свој заузетости г. Андрејевског, тога првог адвоката престонице, патријот-новинар изгуби парницу. Суд осуди Михаила Феодорова за клевету једног страног чиновника, и као казну одреди 150 рубаља глобе и шест недеља *полицијског надзора*. Ова казна изгледаће вам чудна, али се она у Русији сматра као особено понижавајућа, јер се оби-

чно изриче над простим кривцима над завереницима и над људима веома опасним. Посланство немачко може, дакле, бити потпуно задодољно. Сам двор петроградски учинио је овим један акт који страшно личи на неку услугу. А ако ни то не може да ублажи кнеза Бизмарка, онда је он доиста човек врло зле нарави. Од своје стране, можемо се питати: са каквом ли ће нам се учтивошћу он одазвати за оволику предусретљивост?

Било како му драго, германофилска политика г. Гирса победила је! Знам, али ја сам вам пре петнајест дана другаче обећавао. Е то је за то, што је руска влада подељена у два противна правца. Мирољупци у опште, финансијери на по се, иду за г. Гирсом. Славенофили и маса народа иду за ђенералом Вановским. Овај последњи не спава, доиста, на лаворикама свога министарског друга. Тако, у овоме часу, држи се прави ратни савет у Петрограду, под председништвом царског стрица, великога књаза Николај Николајевича, бившег главнокомандујућег у последњем рату с Турцима. Ту су сакупљени и сви тактичарски капацитети царства, као и сви корпусни команданти. Привидни задатак овог ванредног савета ратног веле да је: претрес новог „административног устројства војске у рату“; али права цел, као што из доброг извора чујем, биће: да распореди команде у случају ратнога сукоба.

Од своје стране „Руски Инвалид“, — који је сада опет постао оно што је био под царем Николом — полуванични орган руског војног министарства — чини колико може да умири јавно мњење о значају ове велике мере. Ако је њему веровати, онда се цела ствар тиче неке нужне „дошуне“ у војну нам устројству, а по примеру који нам је дала Немачка у 1872, Аустрија у 1878, и Француска у 1883/84. Душа ваља, да ово садање војно устројство руско, датира још од 1876, и да се у рату с Турцима показало као недовољно. „Огромни бројни пораштај бораца у модерним војскама — вели исти лист — замршује до највећа степена средства којима се треба послужити у војеној администрацији и интендантури.“ И доиста, руска војска има још много празнина да попуни, нарочито у интендантури јој. Али и услови војевања нису исти на границама Пољске који и на обалама Рајне и Мозела. Наполеон Први имао је у томе 1812 год. жалосна искуства. Мени простор не допушта да вам у истој вези пружим и неке занимљиве појединости; али, ако би се ситуација погоршала, ја ћу им се опета вратити.

Са поља чисто унутарње политике имам још да вам јавим: да министарство унутрашњих дела у пркос г. Гирсу, енергично продужава рат који је пре две године отпочело противу немштине у балтичким провинцијама. Тако, у оном чувеном центру германизма, дорпатском универзитету сада се више не предаје право на немачком него само на руском. Ова је реформа, у осталом, проста допуна онога указа који је пре тога збрисао у свима трима

провинцијама, старе домаће установе и судове немачке.

Још пешто. Руска академија наука даде ово дава нова доказа свога ватреног славенофилства. Она је, имено, досудила *седам* разних награда оним писцима који би јој довели најбоље радове на филологији, литератури и археологији словенској, као и о историји руске књижевности и осталих словенских народа.

Зацело! никада није *славизам* био тако у моди као што је данас у Русији. Ево већ и у књижевничком свету, као год у каквом губернијском друштву, васкршавају сви стари укуси, начини и обичаји, па чак и неке старе предачке изреке. Васцела Русија налази се у оној грозници национализма који је распаљивао, пре три четврти века Немачку Арнта и Кернера, као и омладину Липиске и Вартбурга. И доиста, ова струја и начинила је Немачку оно што је она данас: велика сила. Исти ће чиниоци произвести овде исте резултате. Ма како смешан да изгледа сав овај претерани и већ археолошки патријотизам руски, он је у исто време и озбиљна и крпећа појава. Најзад, који се народ овако даје занети за славом свог имена, то је народ од будућности. Хвала богу, те једном то и у Паризу почеше увиђати; и, нека би само догађаји доказали да није доцкав.

ПРАВИЛА

За вађење и продају леда из Саве и Дунава у атару беогр. општине

Члан 1.

Општина београдска има искључиво право на продају леда у корист касе општинске. — Ово право општина може издати под закуп ако нађе да је то корисније.

Члан 2.

Лед за пуњење леденица двојак је т. ј. *чист и нечист*.

Члан 3.

Чист лед употребљује се за у бозу, лимунаду, томе подобно, и за лечење; а нечист за лађење пића и остало што спада у овај ред.

Члан 4.

Чист лед вади се са обала речних, а нечист и са других, но и то само са допуштених објављених места.

Члан 5.

Надзор да ли се одржава пропис члана 4. води општина, а полицијској власти кривично ће бити одговоран ко противно поступи.

Члан 6.

Таксе су ове: за чист лед од кола 0.50 дин. а за нечист 0.30 п. дин.

Таксу за лед који се увози са стране, наплаћиваће контролор општински при царинари.

Члан 7.

Одношење леда и пуњење леденица врши се овако: Ко хоће да пуни леденицу чистим ледом дужан је предходно о томе известити санитарску власт (Управу вароши), која му за то даје дозволу.

Са добивеном дозволом обраћа се општинској власти и плаћа прописану таксу.

Они пак који желе пуњити леденице нечистим ледом, као што су кафеције и механције у првоме реду, дужни су само јавити се општинској власти и платити прописану таксу.

Члан 8.

Без дозволе на један или други начин, нико нема право леденице пуњити. Ако се ухвати да противно ради, казниће се као кријумчар четворогубом таксом.

У овоме случају количину кола спуштеног леда у леденицу, оцењују два вештака, које суд општински одреди; противу чије оцене кријумчар нема право на жалбу. Наплата казне извршује се ексекутивним путем, ако кријумчар неће да плати казну на леп начин.

Члан 9.

Сви они који пуње леденице чистим ледом имају право на продају леда за потрошњу, а они који пуње леденице нечистим ледом, немају права на продају леда ни у ком случају.

Члан 10.

О продаји леда води контролу санитарска власт.

Члан 11.

Сваки возар леда дужан је увек надзорницима општине казивати за кога се лед носи, ако то употреба и затражи им се.

Из седнице одбора општине београдске 6. Децембра 1887 год. ЛБР. 185.

П С Е Т А Р И Н А

Без сумње неће нико одрицати да је и праведно и потребно да се и у нашој вароши наплаћује нека годишња такса на псе, те тако да спречи штетно и опасно намножавање пашчади, коју нико не чува. Овога ради председништво општине радиће на томе да се општини даде потребно законско право.

За сада пак, псетарина је уређена тако, да у будуће варошки стрвинар не издаје сам марке, које пашчад о литар мора да носи, него да то чини општина преко нарочитог органа и за марку узима извесну таксу једном за свагда. Тако ће се постићи та корист, да се од сада не хватају и тамани она пашчад која се брижљиво из потребе изи задовољства тек брижљиво чува.

Ево тих:

ПРАВИЛА

псетарине у вар. Београда.

Члан 1. Да би се спречило намножавање паса које нико не чува, и тиме избегле опасности што иначе прете, општине је *дужност*: утамањивање паса без гесе, а *право*: наплаћивање таксе за марке, које мора да има и о литар увек да носи свако псето које се чува.

Члан 2. Утамањивање паса општина ставља у дужност закушцу права на испражњивање нужника и помијара на начин и по такси уговора. А ако у хватању паса буде немарљив или противно овим правилима, у колико се она њега тичу, буде поступио, казни ће се за сваки случај са 12 динара.

Члан 3. За марку плаћа општини сопственик псета: за пашче ма какве расе 3 за кују 6 динара. — Тога ради чим ко набави какво псето, дужан је одмах пријавити га општинској власти (одређеном званичнику у општинској кући) која му по наплати таксе одмах издаје жиг, пошто овај добије број под којим је псето у књигу заведено (с назначењем и имена онога чије је). — Кад се пак која куја општени, газда њезин дужан је најдаље за 2 недеље дана штенце убити и побацати; у противном случају мора се пријавити и платити за њих половину таксе која вреди за годину дана.

На захтев приватних, стрвинар је дужан примити штенце да их утамани, пошто му се за свако поједино плати по 0.05 пара дин. таксе.

Члан 4. Ако и чим се догоди да псето марку изгуби, одмах се мора пријава по ново да учини и друга марка узме, но у овоме случају плаћа се само половина прописане таксе.

Члан 5. Ни једно псето, које има марку, стрвинари не смеју да хватају, за то је нужно и свако псето које има госу мора непрестанце о литар да носи прикачену марку, како би се увек видела. Марка носи овај знак: и број под којим је псето у књигу заведено.

Члан 6. Ко се ухвати да злоупотребљује право општине кривично ће бити одговоран, а ако се на псету ухвати лажна марка, геса ће се казнити четворогубом таксом и псето убити. Ко пак своје псето не пријави и марку не узме, казниће се 6-тогубом таксом.

Члан 7. Чија се куја нађе да скиће по сокацима а раскуцала се је, тај се казни са 10 дин.

Члан 8. Сукобе између имаоца псета и општине, односно званичника који рукује маркама, исправља један општ. судија. Жалбе се подносе председништву општине.

Члан 9. Ова правила и свака њихова допуна или измена, као и споредне наредбе по њима, саопштавају се преко општинских новина, за то се незнањем нико не може извињавати.

Члан 10. Од дана обзнане ових правила, када она ступају у важност, па за месец дана, дужан је сваки грађанин пријавити свог пса да марку до-

бије, или га предати стрвинару који ће га убити а општина ће му платити 0-10 дин. пар.

Од стране Суда општине вароши Београда; из управне седнице 20. Новембра 1887. год. Београд (СБр. 11340) ЛБр. 180.

ЛИЦИТАЦИЈА

На дан 16. тек. мес. од 2 до 5. сати после подне држаће се у канцеларији инжињерског одељења Суда ово општинског јавна устмена лицитација за израду барака дуђана на општинском плацу у фишкцијској улици.

Кауција полаже се при лицитацији у 800 динара у готовом новцу или у државним папирима.

Ближи услови, као и план и предрачун могу се видети сваког радног дана у време канцеларијско и при лицитацији.

После свршене лицитације неће се примати никакве понуде.

Из седнице Суда општ. Београдске СБр. 11001 и АБр. 1101. 1. Фебруара 1888 год. у Београду.

НАШИ ДОПИСИ

Поштом 31. Јануара 1888 год.

У претплатном позиву, уредништво је ових новина обећало примати и дописе који се тичу и питања општина у унутрашњости.

Заиста и одвећ је нужно овакова питања расправљати, тим пре, што су наше општине и сад неуређене, а неуређена установа нигде не може бити корисна, но на против штетна.

Остављајући за доцније да износим мане општинара у службеном послу и погрешно разумевање појединих предмета општинских, овом приликом нек ми је дозвољено само приметити: да се у скупштинама нашим врло слаба брига води о питању о општинском закону; јер, док се законом уређује политичка страна, докле финансија општинска остаје неуређена, сем ако се узму старе уредбе и расписи као уређење општинско у финансијском погледу.

Због тога, што у општинском закону није заступљен одељак финансијски, општинари многи, нарочито по селима, падају у врло велике грешке које и одговорност вуку, и врло често створе и нехотично анархију у општинским рачунима.

У закону општинском до сад нису аренде ни спомињате, него је њима општина руковала са непотпуним старим уредбама по пракци, како је кад и где рађено, тако, да ретко у пет места нађеш руковање са арендама на један начин.

Али и поред тога, још што је најгоре, општине се врло често на дугачко парнице са приватнима око тога, што општина хоће на неки артикал да наплати аренду по уобичајеној пракци, а приватни, користећи се непотпуношћу уредаба о арендама, не склања се плаћати.

На овај начин многе општине нигда нису на чисто са својим прав м, ни сигурне да га бране, а најгоре што је: рачуни се замршују.

По што је већ пред скупштином закон о општинама, онда не би требало пропустити ту прилику ни пошто, а да се тим законом не уреди финансијска страна општине. Тим законом требало би уредити право аренде општинске, тако, како ће се свуда на један начин наплаћивати и њима руковати; требало би јасно и потпуно уредити финансијску страну општине, те да се не би и даље продужавало хрђаво стање рачуна.

Све уредбе које као закон важе треба укинути и заменити их овим општинским законом, тако, да би закон општински био једноставан, како би и мање писменим општинарима био приступнији и јаснији, јер толике растурене уредбе могу сазнати и прикупити само они општинари који су више образовани и дуго се бавили у општини или са општинским питањима.

Л.

НА ЗНАЊЕ

Правилима о извозњи ђубрета прописано је, да се увек у напред пушта на јавност распоред када ће којом улицом, дакле у које дане редовно кола пролазити, да би ђубре било на време сакупиљено.

За први месец распоред се овај не да утврдити. — Нови повлашћеници морају набавити онолико кола колико им буде потребно, а за то ваља да учине пробе.

После, многи нису сами избацили раније ђубре, а повлашћеници су се примили по погодби да сами и то извезу, но разуме се, да им се оделито плати.

Ово се саопштава грађанству с тим: да ће се сталан распоред проласка кола кроз улице уредити и обзнанити у другој половини Фебруара.

Од стране председништва општине 28. Јануара ЛБр. 16.

Да се неби штетило грађанство, скреће му се пажња да извозњу ђубрета имају само Светислав Јовановић и Мајер С. Албахари.

Њихови возари имају карте Судом потврђене ради доказа. За то не треба никоме другоме допустити од 1. Фебруара ов. год. ђубр да извози сем повлашћеника.

Сво ђубре дотле накупљено ако ко жели да му повлашћеница извезу, за то морају особено по погодби да плате.

Од стране председништва општине 28 Јануара 1888 ЛБр. 15. у Београду.

Напомена поштованим бирачима Вароши Београда.

И покрај свега настојавања од стране општинскога суда и припомоћи пореских органа: да у азбучне спискове гласача за избор народних посланика буду исцрпно увршћени сви они грађани који имају право гласа, ипак се дешавало по кад - кад, да по неки бирач из ма каквог узрока није био у списак заведен. Изборни закон не допушта уписивање у спискове на сам дан избора, те је тако изостављени бирач без своје кривице остајао лишен једног од најважнијих својих грађанских права.

Да би се таквој могућности сасвим на пут стало, те у спискове за избор народних посланика 21 идучег мес. били записани сви способни бирачи који се у Београду налазе, потребно је да се сваки грађанин у своме интересу користи правом које му оставља изборни закон, па да за то дође у благајни одељак општинске куће ради прегледа азбучних спискова и уверења: *је ли му име записано.* — Ово је нарочито потребно да учине они грађани који су се у току последњих два полгођа доселили или поново у Београду настанили; а тако исто и они, који као задругари не плаћују свој порез сами лично. Највеће отежавање рада при избору чини изналазак имена бирачких спискова. Приликом последњих избора скупштинских, у Београду је гласање текло много брже и лакше. За то се има благодарити ономе делу грађанства који се одазвао позиву председништва и дошав да се увери је ли у списак уведен, добио одмах записку броја свога имена, те је на дан избора без другог чекања могао лакше и брже да гласа.

Ова практика издавања тих записака уведена тада, показале много већу корист ако се сви грађани или лично или преко другог известе: *јесу ли у спискове заведени и у исто време узму записку свога броја коју на дан избора треба да понесу и бирачком одбору покажу.*

На тај начин гласање магновено докле им иначе ваља да чекају.

Спискови се могу да разгледају преко целога дана као што је јављено званичним позивом од 12 ов. мес. АБр. 29.

Од стране председништа општине вар. Београда 15 Јануара 1888 год.

Ишла је из штампе књига:

ПАТНИЦА

РОМАН

од

ЈАКОВА ИГЊАТОВИЋА

III књига

„Премисљати, — па пресудити.“

Цена је књизи 60 новчића

Добити се може само у штампарији Арсе Пајевића у Новоме Саду.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

на

СРПСКИ ЛИСТ

што га издаје у Задру, на српском Приморју.

САВА БЈЕЛАНОВИЋ

Годишња цијена:

За Аустро-Угарску фор. 6: —

За Црну Гору и Србију фор. 9: —

(или 17 динара).

За све остале земље 20 франака у злату.

На по године, и на три мјесеца, суразмјерно.

„Српски Лист“, једино српско гласило на питоми обали Јандранског Мора, не би смео фалити ни у једној српској кући, гдје се рачун води о судбини приморскијех Срба; особито српске Читаонице не би смјеле без њега бити. О важности и занимљивости „Српскога Листа“ било би сувишно ишта казати: познато је да се овај лист и у великом европском свијету сматра као један од најбољих журнала на цијелом Славенском Југу. Осим редакционе стране листа, која је врло богата, „Српски Лист“ доноси и вештаје из разних српских и славенских крајева и по једном недељно „Писмо из Цариграда“ од припознатог српског новинара. Даље доноси „Српски Лист“ у изобиљу политичкијех чланака, телеграма о дневнијем питањима, књижевних расправа, итд. итд.

Претплату треба слати на Администрацију листа, у Задру; а за Краљевину Србију прима претплату Књижевни Велмира Валожића у Београду.

Администрација „Српскога Листа.“